

DUNBRIDGE
ACADEMY

Jebkur

Jebkur's

Jebkad

S A R A H S P R I N Z

DUNBRIDGE
ACADEMY

Anytime

Z Ā R A Š P R I N C A

DANBRIDŽAS
AKADĒMIJA

Jebkad

NO VĀCU VALODAS TULKOJUSI
IEVA SPROĢE

821.112.2-31
Šp 820

Sarah Sprinz
DUNBRIDGE ACADEMY. ANYTIME

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln
All rights reserved.

Cover design © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG
Cover photos © Shutterstock

Zāra Šprinca
DANBRIDŽAS AKADEMIJA. JEBKAD

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Laura Bebre*
Korektore *Patricija Šteinberga*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*
Maketētāja *Egija Bļinova*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-880.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Sproģe, 2024
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-889-3

Dārgie lasītāji!

Šī grāmata satur potenciālus triggerus.
Tāpēc 413. lappusē atradīsiet instrukciju,
kā no tiem izvairīties.

Novēlam jums visiem vislabāko lasīšanas piedzīvojumu!

Jūsu Zāra un izdevniecība

*Visiem, kas jūtas
kā liesmu ieskauti.*

*Elle ir tukša,
un visi velni ir šeit.*

Viljams Šekspīrs

*Hell is empty
and all the devils are here.*

William Shakespeare

DZIESMU SARAĶSTS

all for us – labrinth feat. zendaya
bang! – ajr
after dark – mr.kitty
sick boy – the chainsmokers
colors – halsey
two nights – javailin
the hills – the weekend
animals – maroon 5
war – brandeus feat. shiloh dynasty
she looks so perfect – 5 seconds of summer
pretty venom (interlude) – all time low
beside you – 5 seconds of summer
when I don't have you – idarose
new americana – halsey
ever since new york – harry styles
mum – luke hemmings
the beach – the neighbourhood
you broke me first – tate mcrae
angel by the wings – sia
complete mess – 5 seconds of summer
home – one direction
to build a home – the cinematic orchestra & patrick watson

KAUT KAD

KOLINS

Liesma ir maza, bet tā ieēdas manā ādā.

Karstums. Sāpes. Atvieglējums. Neatkāpties.

Velns ar ārā.

Tikai.

Neatkāpties.

Es aizveru acis, atspiežu galvu pret aukstajām flizēm aiz sevis un neatvelku atpakaļ šķiltavas.

Kolin Fantino, ja tagad iziesi pa šīm durvīm, tev vairs nebūs jāatgriežas. Man prātā atbalsojas mātes balss.

Ejiet dirst. Ejiet visi dirst. Tiešām.

Tā ir šī stulbā Atgriešanās, es noteikti negrastos palikt mājās tikai tādēļ, ka vakar vakarā ballīte nedaudz izgāja no rāmjiem. Ak Dievs, man ir septiņpadsmit gadu, šis vecums taču ir paredzēts tam, lai vārītu sūdus, vai tad ne? Es neesmu izvēlējis savu uzvārdu, un man ir apnicis rēķināties ar to, ko mana uzvedība varētu nozīmēt mammas stulbajai reputācijai.

Tu vairs nepavadīsi laiku kopā ar šiem cilvēkiem no Staivezanta skolas. Viņi tevi slikti ietekmē.

Es īsi atraujos atpakaļ, kad liesma kļūst pārāk karsta.

Nabaga lūzeris! Ļauj saviem vecākiem noteikt, ko darīt vai nedarīt.

Lai taču viņi man draud ar internātskolu Eiropā un mana ieguldījumu fonda likvidāciju! Par to nu es satraucos vismazāk.

Es strauji ievelku elpu, jo sāpes kļūst nepanesamas.

Velns ar ārā, izturi. Savācies, neesi tik nožēlojami vājš. Labāk sajūti šo, nevis to nolādēto sevis žēlošanu.

Es uzloku bikšu staru vēl mazliet augstāk, lai piekļūtu potītes iekšpusei. Šī ir riskanta vieta, jo šaurie svītrveida apdegumi te ir redzamāki nekā augšstilba iekšpusē. Taču tur es visu vietu iztērēju jau aizvakar. Muļķīgi no manas puses, es būtu varējis savākties, bet mamma atkal bija tik sasodīti neizturama. Viss bija neizturams. Stāvēt viņai blakus tajā pasākumā un smaidīt tā, kā pienākas. Tās ir vienīgās reizes, kad Eiva Fantino man velta ko vairāk par iznīcinošiem skatieniem. Tāpēc, ka visa pasaule skatās un viņai ir jāuztur radītais tēls. Es vienmēr domāju, ka man tikai vairāk jācenšas, lai mūsu attiecības uzlabotos. Skolā, mājās, ar Kleo, manu jaunāko māsu, pret kuru viņa izturas citādi nekā pret mani, – bet nekas neuzlabojās. Es neesmu tāds dēls, kādu Eiva un Ēriks Fantino gribēja, tāpēc atmetu jebkādus centienus attaisnot viņu cerības.

Es saraujos, kad atveras durvis un atskan balsis.

Fak.

Man likās, ka laikā, kad aktu zālē Atgriešanās balle tuvojas savai aizraujošajai kulminācijai, tualetēs aiz sporta zāles jau nu noteikti neviens neieklidīs.

Izskatās, ka esmu kļūdījies.

Es pielecu kājās, šķiltavas izslid man no pirkstiem un skaļi nokrīt uz grīdas. Tieši blakus pāris tualetes papīra loksnēm, kas pielipušas pie netīrajām flīzēm netālu no atkritumu urnas. Es apslāpēju lamas, kad tās aizdegas.

“Man šķiet, ka tur kāds jau ir.”

Sūdu būšana. Es paņemu šķiltavas un ar kāju izmīņāju lamas. Tieši laikā, pirms Trents Bārlovs ar draugiem nogriežas

ap stūri. Protams, viņi ir kārtīgi pietempušies. Mani atpazīstot, Trenta ačteles samiedzās šaurās spraugās.

“Ei, Fantino,” viņš saka. “Tinies.”

Es labprāt izsistu viņam no mutēs kaktiņa resno ļuļķi un pēc tam ar dūri apstrādātu viņa seju. Es neesmu tas, kuru var vienkārši aizsūtīt prom, un vēl jo mazāk tas, kuram kaut ko var pavēlēt. Bet Trents Bārlovs vienkārši negrib to saprast, un es viņam šodien to labprāt pamācītu. Taču manī vēl ir saglabājusies kaut kāda saprāta dzirksts, kas iesaka no šejienes labāk nozust, pirms Trentam ienācis prātā pajautāt, ko es šeit daru. Ar vienu kāju iestumju apdegušo tualetes papīru zem izlietnes un lūdzos, kaut viņi nepamanītu deguma smaku.

“Ej dirst,” es garlaikoti saku, paejot garām Trentam. Redzu spogulī, kā viņi apmainās skatieniem, tad Trents atspiežas pret flizēto sienu. Viņš viegli savelk uzacis, uzplīkšķinādams pa bikšu kabatām.

“Ei, vai tev ir, ar ko piešķilt?” Viņš paceļ galvu, un man kļūst auksti. It kā nēsāt līdzī šķiltavas būtu aizliegts. *Ak Dievs, atslābsti, Fantino! Tev nav, ko sevi pārnest.*

“Nē,” es tomēr saku.

“Nāc vien, var saost, ko tu šeit tikko esi darijis.” Trents mani nīrdzīgi nopēta.

Skaidrs, viņš acīmredzot to ir pamanījis, tāpēc mazākais ļaunums ir izlikties, ka arī es te iekšā būtu smēķējis. Es iebāžu roku žaketes kabatā un sajūtu sasilušo šķiltavu metālu. Kad pasniedzu viņam šķiltavas, Trents viegli pamāj ar galvu un ievēl pirmo dūmu.

“Un nodod savai sūdigajai mātei – ja viņa pateiks vēl kaut vienu sliktu vārdu par Nadju, es viņu kārtīgi izdrāzīšu.”

Es sastingstu. Reti gadās, ka aizstāvu Eivu Fantino, bet, ir mums strīds vai nav, par manu ģimeni neviens tā nerunā. *Neviens.* Pat ja es stingri nosodu padauzu kaunināšanu, ko mamma savā šovā realizēja pret Nadju Bārlovu un viņas

draudzenēm influencerēm, kuras nogrābj Ņujorkas promi-
nenču vecpuišus citu pēc cita. Bija bezjēdzīgi par to diskutēt
ar mammu, kas pat pēc sūdu vētras sociālajos medijos, kuru
bija izraisījuši viņas komentāri, neizrādīja ne mazāko nožēlu vai
saprātni, kādai vajadzētu piemist medijizglītotiem cilvēkiem.
Bet ne manai mammai. Viņa ir Eiva Fantino, izklaides televīzijas
karaliene, un viņa var atļauties visu – gan privāti, gan savas
lēgendārās studijas kameras priekšā. *Cilvēki tur, ārpusē, ieslēdz
šo programmu, jo vēlas uz brīdi aizmirst pasauli un pasmieties,
Kolin, nevis lai noklausītos lekciju par politikorektumu.* Var jau
būt, bet, ja Eiva Fantino tā turpinās, viņai būs baigi jāuzma-
nās, lai mūsu *pārjūtīgā paaudze* viņu drīzumā neizstumtu jeb
nekancelētu.

Es speru soli viņam pretī un ienīstu sevi par to, ka, par spīti
visam, jūtu pienākumu aizstāvēt savas ģimenes godu viņa
priekšā. “Vai tu tiešām draudi, vecīt?”

“Es nezinu,” viņš saka, izpūšot man sejā dūmus. Es saspiežu
plaukstā šķiltavas un piespiežu sevi negāzt viņam pa seju. “Vai
vajadzētu?”

“Pamēģini izdvest vēl vienu sliktu vārdu par manu ģimeni,
un tu to nožēlosi.”

“To tu vari pateikt savai mammai arī no manis,” Trents
nošņācas.

“Nejūtos atbildīgs, ja tava māsa to dara ar visiem.” *O! Lieliski,
Kolin.* Tātad es neesmu ne par matu labāks par savu mammu.
Manu uzskatu, vārdu un rīcības pretrunīgums mani tracina.
Tā es eju pa dzīvi. Un tad brīnos, ka šāda uzvedība bliež man
pa olām, bet es citādi nekad neesmu iemācījies. Pat neparau-
jos atpakaļ, kad Trents pasper manā virzienā iebiedējošu soli.
“Bet tu taču zini, ka viss, ko viņa saka savā šovā, nav jāuztver
nopietni,” es piebilstu. Viņa bezjēdzīgie draugi Trentu aiztur, kad
viņš mēģina man uzbrukt kā tāds neandertālietis, kāds viņš arī
ir. Es pielieku roku pie galvas sveicienā. “Izbaudi ballīti, Trent!”

“Vecīt, viņš nav tā vērts,” es dzirdu, izejot no tualetes koridorā, un piekrītu viņa draugiem. Es neesmu nekā vērts, *nekā*, tas man nav jāsaka. Šo apziņu jau esmu sevī nostiprinājis. Mans pulss auļo, jo esmu tik nikns. Un arī tāpēc, ka viņi mani gandrīz pieķēra, kad es pats sevi savainoju. Velns, man jābūt uzmaniģākam. Nekādu pārsteidzīgu darbību ar šķiltavām publiskās vietās. Pēdējā laikā esmu kļuvis izklaidīgs. Droši vien tādēļ, ka tagad es to daru jau gandrīz katru dienu. Ikreiz, kad nožēlojamais spiediens kļūst pārāk liels. Un pēdējā laikā tas tā ir visu laiku. Bet, līdzko mamma kaut ko sāktu nojaust, es nonāktu uz kādas psihoterapeites kušetes ātrāk, nekā to vēlētos, un, ak Dievs, to nu es nespēju izturēt, jo viss, ko viņa man pateiks: ka man ir tas jāpārtrauc. It kā es pats šo faktu jau neapzinātos.

Mani soli atbalsojas tumšajā gaitenī. Iznākot no tā, es eju garām ņurcīties gribošiem pārišiem un smēķētāju grupiņām. Ņujorkas vērienīgajā Trīsvienības privātskolā viss ir kā parasti. Vecāki sapīķo žūksni naudas, lai viņu bērni šeit tiktu piebeigti kā jebkurā šīs valsts vidusskolā. Vienīģais, ar ko mana ikdiena šeit atšķiras no manu draugu ikdienas Staivezantā, ir mazāks skolēnu skaits klasē, visas pārējās stulbības ir identiskas. Ir tā, kā ir: tu esi sistēmas zobratīņš, un, līdzko tu vairs nefunkcionē, kļūst nepatīkami.

Kad skrienu pāri pagalmam, neviens man nepievērš uzmanību. Līdz sastopu Leksiju no spāņu valodas kursa, kura mani iesaista sarunā ar saviem cilvēkiem. Pēc tam kad viņa trīs reizes ir paskatījusies uz manu muti un iekodusi sev lūpā, es zinu, ka viņa grib doties ar mani mājās. Bet man šodien nav noskaņojuma. Es arī ceru, ka Pakss beidzot dos ziņu un paņems līdzī Maresu. Man nepatīk, ka domāju par viņu. Tāpat man nepatīk tas, ka šī vienreizējā saskarsme ar viņu ir pārvērtusies trīskāršā un es nemitīgi fantazēju par ceturto reizi. Un pat par to, vai tas varētu kļūt par kaut ko vairāk. Sūdi, es esmu tādā pakaļā. Un man pašam žēl, ka vienmēr esmu tas, kuram

jūtas attīstās pirmajam. Iztiēkot bez jebkādas psihoterapeites analīzes, es arī varu pateikt, ka tas ir saistīts ar manu sačakarēto bērniību. Tāpēc es sev tās aizliedzu. Jūtas. Turklāt mēs ar Maresu to esam noskaidrojuši. Nekādu saistību, tikai neliela izklaide. Mēs to realizējam kā pieauguši cilvēki. Mans mobilais telefons ievibrējas.

P: Vai tu joprojām esi savā tizlajā ballītē? Vai mēs beidzot varam tevi savākt?

Paskatos apkārt. Mani skolasbiedri stāv, sarunājas un smejas. Būsim godīgi, ko es šeit vēl daru?

Īsu mirkli vilcinos, tad sāku rakstīt.

“Vai gribi doties kaut kur citur?” Leksija jautā savā kaitinoši dziedošajā cukurvates balsī.

“Iespējams,” es murminu, uz viņu neskatīdamies.

“Vai ņemsi mani līdzī?”

Vai viņa to domā nopietni? Īstenībā es nedrīkstu neko teikt, bet kā gan viens cilvēks var būt tik izmisis? Par laimi, man viņai nav jāatbild, jo balsis ap mums kļūst arvien skaļākas. Vai varbūt ne par laimi. Jo tagad es to redzu.

Liesmas un dūmus, kas paceļas nakts debesīs.

“No kurienes tas nāk?” kāds kliedz. Es sastingstu.

Sūdi.

Degošais tualetes papīrs, es spēju domāt tikai par to. Vai tas tiešām bija nodzisis? Man būtu vajadzējis pirms aiziešanas vēlreiz paskatīties. Atkritumu urna bija turpat blakus. Un tā bija pilna. Fak.

Pārējie kā paralizēti raugās uz ēku, es novēršos. Manas kājas kustas automātiski, tāpat kā rokas. Es izsaucu numuru, kuram nekad iepriekš neesmu zvanījis.

Tas aizņem tikai dažas sekundes, līdz otrā līnijas galā atskan balss.

“911, kas noticis?”

Elpot.

Sūdi. Sūdi...

“Ugunsgrēks,” es izstostu. “Rietumu Deviņdesmit pirmās ielas un Kolumba ielas stūris. Tā, manuprāt, ir Trīsvienības skola.”

“Skaidrs,” saka vīrietis. Viņš saglabā mieru, to viņi noteikti mācās speciālos semināros. Es neesmu mierīgs. Es jūtos tā, it kā pasaule būtu pārstājusi griezties. “Operatīvās palīdzības dienesti ir ceļā. Lūdzu, nepārtrauciet savienojumu un ieturiet distanci no ēkas. Vai varat saskatīt, vai ir ievainoti cilvēki?”

Kamēr es apgriežos, mana sirds mežonīgi sitas pret ribām, ausīs dun. Ēnas, silueti garās balles kleitās un labi piegulošos uzvalkos. Skolēni, kas vēlējas kaut ko svinēt. “Nē, es... es nezinu.”

“Kā jūs sauc, kungs?”

Jēzus... *Pasaki viņam. Tu nedrīksti to nedarīt. Vienkārši rīkojies pareizi. Vienu vienīgo reizi rīkojies pareizi.*

“Kungs? Vai jūs vēl...”

Mani kā ledusauksta ūdens vilnis pārņem panika.

Es pārtraucu savienojumu un speru trīs soļus atpakaļ. Es pagriežos un sāku skriet.